HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום (א)ותני עלה במה דברים אמורים בנזירות מועטת אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים ואי סלקא דעתך סלקין ליה יומי תיסגי ליה בשלש שנים ושלשים יום ועוד מתיב רב אשי °(ה)אין לי אלא ימי טומאה [א]שאין עולין לו מן המנין ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאה מגלח ומביא קרבן וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן מה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמים תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהן את הקודמין אמרת קל וחומר הוא ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות לא כל שכן ואין לי אלא ימי חלוטו ימי ספרו מנין ודין הוא

מה

אוכל בקדשים לאחר ששים (א) **ושותה יין ומטמא למתים לאחר ק"כ יום.** שאילו א] היה טמא ודאי ומוחלט ודאי היה צריך לגלח לאלתר תגלחת צרעת ובסוף שבעה ימים דתגלחת(ג) לימי ספרו מביא קרבן צרעת ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה דתגלחת נזירות טומאה(ד) ואח"כ למנות שלשים דנזירות טהרה מפני שהצרעת דוחה לתגלחת דנזיר כדתנן לקמן באידך פירקין (דף נט.) דתגלחת הנגע דוחה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי ולא בזמן שהוא ספק ונמצא אוכל בקדשים לאחר שבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום. אבל עכשיו שהוא טמא מספק ומוחלט מספק שאינו יכול לגלח תגלחת צרעת לאלתר לפי שאינה דוחה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ספק הלכך שוהא ב] אוכל בקדשים לאחר ששים כו' כיצד בא לו לגלח תגלחת צרעת לאלתר אומרים לו שמא לא היית טמא ולא מוחלט ואי אתה רשאי לגלח עד שלשים יום בא לו לסוף שלשים ג] ובקש לשתות יין אומרים לו טמא היית ולא מוחלט ותגלחת ראשונה שעשית היא תגלחת טומאה ואי אתה מותר לגלח כל שלשים יום מפני שחלה עליו נזירות טהרה ועומד שלשים יום ד] ומגלח הרי ששים יום בא לו לשתות יין אומרים לו מוחלט היית ולא טמא והללו שנים תגלחיות שעשית הן שתי תגלחיות של צרעת ועכשיו צריך אתה להתחיל למנין נזירותך ועשה שלשים יום ומגלח הרי תשעים יום בא לו לשתות יין אומרים לו שמא מוחלט וטמא היית ושני תגלחיות הראשונות היו לשם צרעת והשלישית לתגלחת טומאה מעכשיו מתחיל נזירות טהרה וחוזר ומונה שלשים והרי הן מאה ועשרים יום וארבע תגלחיות נמצא אוכל בקדשים לאחר ששים יום ממה נפשך דתגלחת צרעת ודאי קודמת וכיון שהביא קרבן צרעתו הותר בקדשים אבל ביין לא הותר עד לאחר מאה ועשרים יום כמו שפירשתי: **ותני עלה.** בתוספתא: **במה דברים אמורים בנזירות מועטת אבל בנזירות בת שנה.** והיה טמא בספק ומוחלט בספק ביום ראשון של נזירות אוכל בקדשים לאחר (ב) שני שנים דשמא לא היה טמא ולא מצורע ואינו אוכל כל שנה ראשונה עד סופה ובסוף שנה ראשונה יש לומר טמא היה ולא מצורע ומכאן ואילך מתחיל נזירות טהרה ואין מגלח עד סוף שנה שנית ועדיין יש לומר שמא מצורע וטמא היה ושתי תגלחיות ראשונות לא עלה לו אלא לצרעת ותגלחת שלישית עלתה לו לנזירות טומאה ומכאן ואילך מתחיל נזירות טהרה ואינו מגלח עד סוף שנה רביעית נמצא אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ממה נפשך לפי שכבר גילח שני תגלחיות ותגלחת דצרעת קודמת בכ"מ כדאמרן ונמצא שותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעה שנים: **ואי ס"ד.** דבנזירות מרובה מסלק סלקי ליה ימי חלוטו ה] א] דשהוי ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות טהרה: **תסגי ליה.** אלא מדאינו יכול לשתות ביין עד לאחר ארבעה שנים ו]ש"מ דאפי' בנזירות מרובה אין ימי חלוטו עולין לו מן המנין וקשיא לרב חסדא: **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין.** דכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא ואח"כ והזיר לה' את ימי נזרו והימים הראשונים יפלו ומעכשיו התחיל להזיר לה' ימי נזרו לאחר שהביא כפרתו: **ימי חלוטו.** שאם ז](ג) מצורע ומוחלט בתוך ימי נזירותו: **מנין.** שכ"ז שיהא מגלח לא (ד) היו עולין לו מן המנין נזירות טהרה: **(את הקודמים).** והואיל וימי חלוטו אין סותר בהן את הקודמין יהו עולין לו מן המנין: **נזיר בקבר.** שנזר והוא בבית הקברות ששערו ראוי לתגלחת נזיר כדאמרינן בהריני נזיר [מגלח] (לעיל טז:): **אין עולין לו.** ימי טומאתו מן המנין ואין סותר בהן את הקודמין לפי שאין לו קודמין. ח]ימי חלוטו כו': **ימי ספרו.** אותן ימים שכתוב בהן וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים (ויקרא יד): **מנין.** שלא יהו עולין לו למנין נזירות טהרה:

מה

ה"ג[1] **אוכל** בקדשים אחר ששים. דהיינו ביום ששים ואחד דשני תגלחיות ראשונות היו ביום שלשים דאוקמינן אדאורייתא ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ביום ששים גופיה [כיון] דתגלחת ראשונה שלשים יום[2] א"כ תגלחת שניה ביום חמשים ותשעה דאורייתא כדאמרינן לעיל אם גילח ראשונה ביום שלשים מגלח שניה ביום ששים ואם גלח שניה ביום ששים חסר אחד יצא דהיינו ביום חמשים ותשעה וכו ביום יטבול ולמחרתו ביום ששים יביא קרבנותיו ויאכל בקדשים ונמצא דאוכל בקדשים ביום ששים ואע"ג דלאחר ששים [אמר][3] הכי נמי אמרינן בפרק שני [נזירים] (לקמן ס:) אוכל בקדשים אחר שמנה ימים ורוצה לומר ביום השמיני עצמו וכן הא דקתני ושותה יין ° לאחר ק"כ היינו ביום קכ"א דאע"ג דתגלחת שניה[4] ביום שלשים ואחד ודוק לשון מהרפ"ש: **ואי** ס"ד סלקו לו ימי חלוטו תסגי ליה [בג' שנים ול' יום]. כלומר אחר שגילח שנית לצרעתו לקץ שתי שנים יגלח שלישית לסוף שלשים ממה נפשך[5] אם נזיר טהור הוא[6] כך דינו שהרי עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות [לרב חסדא] ואינו צריך להמתין רק שלשים יום גידול שער[7] ב] (אבל) לגלח תגלחת נזיר טהור אחר תגלחת ל'[8] ימתין שנה לתגלחת רביעית דשמא מוחלט היה וטמא טמא[9] מת ושתי תגלחות ראשונות לצרעתו ושלישית לנזיר טמא ועד שיגלח לתגלחת נזיר טמא אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפריך בשלש שנים ושלשים יום סגי דכך עולה החשבון אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עיקר ולכך לא יגלח שלישית עד סוף שלש שנים דשמא נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי צרעתו לא עלו לו ונמצא שאינו יכול לגלח עד סוף השנה: **ועוד** מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אם נזיר טמא וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצרעתו אם מצורע: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אבל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשינן לעיל בפרק שלשה מינין (דף מד.) כי טמא נזרו למעוטי תגלחת ויין שאינן סותרין: **ומה** נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות. שאם אמר הריני נזיר כשהיה בבית הקברות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו[10] כדאמרינן לעיל בפרק שלישי (דף טז:) אלא מגלח לסוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ כן אין ימי נזירות בבית הקברות עולין לו לנזירותו אלא כשיוצא יתחיל למנות ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות טהרה שכן צריך לגלח בשביל צרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין: **ימי ספרו.** לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחוזר ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנין וקלת קשה דתיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה: (ה) שכן[11] טעון תגלחת. והוו כעין ימי טומאתו: **אבל** ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע. אחרי שאין טעונין תגלחת הרי אלו עולין: אילימא בנזירות מועטת כלומר שאין לו למנות רק שלשים יום משהתחיל לצרעתו עד סוף ימי נזירות: והא בעי גידול שיער. והיכי בעי למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנין לנזירותו דקתני תאמר בימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכך יעלו והא ביום[12] דבתחילת לצרעתו לא היה לו למנות אלא שלשים יום ונתרפא וגלח בתר גילוחו צריך לחזור ולמנות שלשים יום דבציר משלשים יום לא הוי גידול שיער: אלא לאו בנזירות מרובה שהיה לו למנות יותר משלשים יום כשנצטרע וכי גילח לצרעתו יש לו עדיין למנות שלשים יום ואי ס"ד דאמרינן ימי צרעתו יעלו לו מן המנין הרי יש לו עדיין גידול שיער שלשים יום כעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר תנא קמא[13] דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: **רבי** אליעזר[14] **אמר משום** ר' יהושע כל טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה חייבין על ביאת מקדש וכל טומאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה. כגון גולל ודופק

ואהל

מסורת הש"ס

א) לקמן ס. [תוספתא פ"ו], ב) ספרי פ' נשא, ג) [מגלה שנית רש"ש], ד) בס"א: למנות שבעה דטומאה, ה) שייך לע"ב,

נוסחת הריב"ן

א] שאילו אם היה טמא כו' לימי ספרו והביא קרבן ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה ימים דטומאה ואח"כ למנות דנזירות טהרה: ב] מלאכול בקדשים עד לאחר כו' צרעת אחר ז' לאלתר: ג] שלשים יום כו' טמא היית ותגלחת ראשך שעשית כו': ד] ל' יום אחרים כו' והללו שתי תגלחיות כו' ועושה שלשים יום כו' נזירות טהרה ומונה ל' כו': ה] ימי חלוטו למנין נזירות טהרה תסגי ליה בג' שנים ול' יום דהא הוי גידול שיער לאחר ג' שנים ותהוי ליה ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות דטהרה אלא כו': ו] כלומר דאפילו בנזירות מרובה אין עולין לו: ז] שאם היה מצורע מוחלט: ח] אלא ימי חלוטו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אוכל וכו' ששים יום ושותה וכו' הלכך שוהא ואינו אוכל בקדשים אלא לאחר ששים: (ב) ד"ה במה דברים וכו' לאחר שתי שנים דשמא וכו' ושתי תגלחיות הראשונות לא עלו לו: (ג) ד"ה ימי חלוטו שאם היה מצורע: (ד) ד"ה מנין וכו' לא יהיו עולין וכו' טהרה הס"ד ואח"כ מה"ד תאמר בימי חלוטו וכו' והואיל וימי חלוטו:

גליון הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי טומאה. לעיל דף יז ע"ב: תוס' ד"ה אוכל בקדשים אחר ששים וכו' לאחר ק"כ יום היינו ביום ק"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה ואי ס"ד וכו' דשהוי. תיבת דשהוי נמחק ונ"ב דתהוי ליה: ב] תוס' ד"ה ואי ס"ד כו' גידול שיער אבל. תיבת אבל נמחק ונ"ב אח"כ לגלח וכו' כצ"ל:

הגהות התוספות

1. צ"ל הגה"ה. 2. צ"ל ביום שלשים. 3. צ"ל תנן. 4. צ"ל אע"ג דבתגלחיות שניות. 5. צ"ל ממה נפשך אם נזיר טמא הוא כך דינו ואפילו אחר שבעת ימים לתגלחת שניה יכול לגלח. ואם נזיר טהור כו'. 6. צ"ל טהור הוא ומוחלט. 7. צ"ל כדי גידול שער ויכול לגלח כו'. 8. צ"ל ואחר תגלחת שלישית. 9. תיבת טמא נמחק. 10. צ"ל על טומאתו. 11. צ"ל שכן חלוטו. 12. תיבת ביום נמחק וצ"ל כיון. 13. תיבת קמא נמחק. וצ"ל דברייתא. 14. צ"ל ר' אלעזר. בגמ' ברש"י ובתוס'.

עין משפט נר מצוה

[א מיי' פ"ז מהלכות נזירות הלכה ז]:

פי' הרא"ש

ושותה יין ומטמא למתים ותני עלה בד"א בנזיר מועטת אז די לו בק"כ ימים אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים אחר ב' שנים דא"א לגלח ב' תגלחות של ימי חלוטו וימי ספרו אלא אחר ב' שנים כמו בנזיר מועטת אחר ששים יום ושותה יין ומטמא למתים אחר ד' שנים כדין נזיר מועטת אחר ק"כ ימים ואי ס"ד סלקי' ליה ימי חלוטו תסגי ליה בג' שנים ול' יום ואחר שגילח שנית לצרעתו לסוף ב' שנים יגלח תגלחת ג' לאחר ל' יום ממ"נ אם נזיר טמא הוא כך הוא דינו ואפי' אחר ז' ימים לתגלחת היה יכול לגלח ואם נזיר טהור הוא ומוחלט כך הוא דינו שהרי עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות ואינו צריך להמתין רק ל' יום לגידול שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמא היה מוחלט וטמא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שיגלח ויביא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלח תגלחת שלישית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט ונזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה. פי' טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכיון דסותר את הקודמים כ"ש שאין עולין לו: ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אשם נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים כדדרשינן לעיל פ' ג' מינים טמא נזרו למעט תגלחת ויין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר שאם קיבל עליו נזירות בבית הקברו' א) אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו כדאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומזה ושונה וטובל ומונה נזיר טהרה ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזיר טהרה שצריך לגלחו לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין ימי ספרו ז' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בק"ו מנזיר דקבר שהרי אין שערו ראוי לתגלחת נזיר

א) צ"ל שערו ראוי לתגלחת טהרה. וכ"ה בתוס' ד"ה ומה.

SHAS MOZNAIM